
פרוץ

אלוהי.

הוא רץ. בורח. מזיע. מאוים. מבוהל. מסביבו עצים צפופים.
זרים. וריח רקב נישא באוויר.

מעברים צרים חסרי כל סדר והגיון מלבד המאבק על אור
השמש מלמעלה. והוא לא מצליח להימנע מלהתנגש בגזעים
כשהם צצים כל רגע מכיוון אחר וחוסמים לו את המעבר. עלי
השרכים הדבוקים אליהם מצליפים על פניו במגע לח כשהוא
מנסה לעבור ביניהם. הוא נחבט בהם מימינו ומשמאלו. נשרט.
נחבל. רץ הלאה בכבדות. מתנשם. כושל. הם כבר כל כך
קרובים אליו, אבל הוא לא רואה אותם. לא רואה אותם. מנסה
לשווא לקרוע את חוטי הערפל. מעיף מבט מבוהל לאחור.
קולט דמויות נוזליות, רוטטות בחום ויודע שהם שם, אחריו,
מנסים לצוד אותו כמו חיה. הוא רק לא יודע למה.

למה.

למה.

הוא שומע אותם מתקרבים עוד. הם מתגנבים, מנסים לאגף אותו, אבל הוא שומע את העלים נקרעים בגסות כשהם עוברים בסבך. הוא מאתר אותם, אבל בו זמנית גם הם מאתרים אותו. זרועות חזקות תופסות בו מאחור מונעות ממנו להתנגד. דקירה. שוב הוא כושל. נופל... לתהום ומתעורר בצעקה.

הלב שלו פועם בשיגעון. מלא אדרנלין. מוכן לעזור לו לברוח שוב, אבל אין לאן והוא לא יודע ממה הוא בורח.

מה הוא צעק? ממי הוא בורח? מי רודף אחריו ולמה? ברגע שמסתיים החלום - הכל נגמר. הוא לא מצליח לזכור כלום. רק הסיט נמשך לתוך המציאות.

רדפו אחריו. זה היה כל כך אמיתי, שאיך יתכן שאלו רק דמיונות כמו שאליעד אחיו טוען? ומה פתאום שהוא ידמיין כאלו פחדים אם הוא נמצא במקום מוגן ובטוח בתוך מתחם שאחיו והוא מתגוררים בו?

אבל אם הוא לא רואה, מאיפה מתעוררים בו כאלו חלומות שמשחזרים את עצמם בדיוקנות מבהילה בכל פעם שהוא נופל אליהם? כאילו, מאיפה לו לדעת בכלל על יער ועצים סבוכים ומרדף, אם הוא לא היה שם בכלל?

ואם זה רק חלום חסר משמעות, כמו שאחיו טוען, אז למה כשהוא מנסה לדבר איתו על הפחדים שעולים בו בעקבות החלום, אליעד עונה לו בקוצר רוח ומנסה רק להשתיק אותו?

"שוב זה קרה, החלום הזה." אומר אלרואי לכיוון הדלת כשהוא שומע את אליעד אחיו מטפס במדרגות ומתקרב אל חדרו, מן

הסתם, מתכוון לזרז אותו לקום. כאילו שזה מה שהוא צריך. לקום הוא יודע לבד. לצאת מהסיוט - לא.

"שיואו אתה! באמת! מספיק כבר עם זה! מתי תתבגר קצת? חלומות הם רק זה- חלומות. זהו זה. תשכח מהם. תשאיר אותם לכרית שלך בלילה. עכשיו בוקר." מתקעס אליעד. אלרואי שומע אותו מניח בטפיחה קולנית שתי ידיים שרירות על צדי המשקוף ומתמקם עליהם במלוא כובדו.

"זה לא עובד ככה." לא מצליח אלרואי לשתוק. "מה אתה חושב שאני מנסה לעשות? הלוואי שהייתי שוכח. אבל אני לא מצליח. זאת כל הבעיה שלי. הסיוטים האלה מרגישים לי מציאותיים למדי בשעה שאני חולם אותם והרושם שלהם נשאר אתי עוד הרבה זמן אחר כך. יותר מדי זמן."

"אלו החיים. אין מה לעשות. צריך ללמוד לחיות עם זה. אל תיקח את זה קשה מדי. אלו בסך הכל קשיי התבגרות." מבטל אליעד באמירות קש.

אז הוא צריך להתבגר, או שהוא כבר מתבגר בדרך? מקמט אלרואי את מצחו.

"אבל אתה לא חושב שאם היינו מטפלים בסיוטים מן ההתחלה, אז לא הייתי ממשיך לחלום אותם כל לילה? אני דווקא רוצה, אבל אתה מתנגד לפסיכולוגים." הוא לא מרפה.

"נכון. ואני אמשיך להתנגד. אני לא חושב שצריך לטפל בסיוטים שלך. מה הרעיון להוציא אותם מן המקום המוגדר שלהם ולהרחיב עליהם את הדיבור? דיבורים רק יגדילו לך את הבעיה. סמוך עלי. פסיכולוגים זה סתם קשקוש בגרוש." מגחך אליעד. "הם יחפרו לך ויכניסו לך יותר סיוטים ממה שיש לך עכשיו."

"ואתה לא חושב שהתאונה פגעה בי באיזה אופן שגורם לי לחלום?"

"לא." ממחר אליעד לענות. "חד משמעית לא. אתה בכלל לא זוכר את התאונה. נכון?"

"אמממ, נכון. אז אולי זה משהו אחר." נכנע אלרואי "אולי זה בגלל הפרידה החטופה מאמא ואבא? דבר כזה לא יכול לגרום לי סיוטים?"

"לא. מה פת-אום! אין סי-כוי." אליעד מדגיש מילים, מחליק עניינים, ממחר להרגיע אותו. ממחר מדי. בכלל הוא ממחר. פתאום הוא מביט בשעון, נזכר שמאוחר, שיש לו פגישה, שהוא צריך להיות בעיר וכבר היה צריך לצאת לדרך "טוב. די להיום. ה-כל בסדר. אתה בסדר." הוא מסכים עם עצמו. "תקום, תסתדר. ארוחת הבוקר כבר מחכה לך." הוא מייעץ בחביבות פטרונית לאחיו הצעיר, טופח על שכמו של אלרואי וממחר לצאת מן החדר.

אלרואי כבר אפילו לא מאוכזב. הוא היה צריך לדעת שלא להטריד את אליעד עם השאלות האלו. אין מה לעשות. יש לו אח שהאינטליגנציה הרגשית שלו רדודה, שנותן תשובות שטחיות לכל התחלואים. ההבדל ביניהם כל כך תהומי, שלפעמים אלרואי תוהה איך זה שהם בכלל אחים.

בזמן האחרון דברים לא כל כך מסתדרים לו. יש לו הרבה מדי תהיות. וגם הסיוטים התגברו אצלו בשנה האחרונה במקום להתמעט. אבל אליעד הוא לא האדם המתאים לפתוח איתו בשיחה על הנושא. הוא יודע. הוא כבר ניסה יותר מפעם אחת

ואליעד הדף אותו בתשובות קש שזרק בשלוף- עמומות, שטחיות וריקניות מתוכן. בכל פעם שזה קרה, זה רק הכעיס אותו. כי למרות שהוא עיוור, הוא לא שוטה והוא יודע בדיוק מתי מסבנים אותו. לא. לא בדיוק. הוא חוזר בו. אליעד הוא אח טוב. דואג. אולי הוא רוצה רק להרגיע אותו. אבל אם זה מה שהוא רוצה, אז הוא בהחלט בחר בדרך משונה מאוד כדי לעשות את זה. תשובות מן הסוג שאליעד זורק לו, יכולות אולי לספק בחור רדוד שלא מסוגל להעמיק. אבל לא אותו. והספקות הקטנים האלו שמנקרים בו, מחזירים אותו כל הזמן לנקודת המוצא, כמו מצפן.